A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2019. szeptember 5.*

„Előzetes döntéshozatal – 2002/22/EK irányelv – Az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó egyetemes szolgáltatás, valamint felhasználói jogok – A 26. cikk (5) bekezdése – Egységes európai segélyhívó szám – A hívó helyére vonatkozó információ rendelkezésre bocsátása”

A C-417/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniusi megyei közigazgatási bíróság, Litvánia) a Bírósághoz 2018. június 26-án érkezett, 2018. június 21-i határozatával terjesztett elő az

AW,

BV,

CU,

DT

és

a **Lietuvos valstybė**, képviseli a **Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba**, a **Bendrasis pagalbos centras** és a **Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija**,

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök (előadó), K. Jürimäe, D. Šváby, S. Rodin és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: M. Aleksejev egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. május 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– AW, BV, CU és DT képviseletében L. Šaltinytė, segítője: L. Žalnieriūnas advokatas,

* Az eljárás nyelve: litván.

– a litván kormány képviseletében R. Dzikovič, K. Dieninis és R. Krasuckaitė, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Braun, S. L. Kalėda, L. Nicolae és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 11. o.) módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) (HL 2002. L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.; a továbbiakban: 2002/22 irányelv) 26. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az W, BV, CU és DT (a továbbiakban: AW és társai), valamint a Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba (hírközlési szabályozó hatóság), a Bendrasis pagalbos centras (sürgősségi szolgálatok közös központja) és a Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija (a Litván Köztársaság Belügyminisztériuma) által képviselt Lietuvos valstybė (litván állam) között az előbbiek kártérítési kérelme tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/22 irányelv

3 A 2002/22 irányelv (36) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„Fontos, hogy a felhasználók a »112« egységes európai segélyhívószámot és minden más, nemzeti segélyhívószámot ingyenesen, bármilyen telefonról, így nyilvános telefonállomásról is, mindennemű fizetőeszköz nélkül fel tudjanak hívni. […] A hívó helyére vonatkozó, a segélyhívó szolgálatok rendelkezésére bocsátandó információ emelni fogja a védelem szintjét és a »112« szolgáltatások használóinak biztonságát, és műszakilag megvalósítható mértékben segítséget nyújt a segélyhívó szolgálatoknak feladataik teljesítéséhez, feltéve hogy garantált a hívások és a kapcsolódó adatok továbbítása az érintett segélyhívó szolgálatokhoz. […]”

4 Ezen irányelv 26. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a (2) bekezdésben meghatározott szolgáltatások minden végfelhasználója, köztük a nyilvános távbeszélő állomások valamennyi felhasználója is a »112« egységes európai segélyhívó szám és a tagállamok által meghatározott bármely nemzeti segélyhívó szám segítségével ingyenesen bármilyen fizetőeszköz igénybevétele nélkül tudja hívni a segélyhívó szolgálatokat.

(2) A tagállamok a nemzeti szabályozó hatóságokkal, a segélyhívó szolgálatokkal és a szolgáltatókkal konzultálva biztosítják, hogy a végfelhasználóknak a nemzeti számozási tervben szereplő számon vagy számokon keresztül belföldi hívások kezdeményezésével kapcsolatos elektronikus hírközlési szolgáltatást nyújtó vállalkozások hozzáférést biztosítsanak a segélyhívó szolgáltatásokhoz.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a »112« egységes európai segélyhívó számra irányuló hívások fogadása megfelelő legyen, és e hívások továbbítása a segélyhívó rendszerek nemzeti struktúrájához leginkább igazodva történjen. Az ilyen hívások fogadásának és lebonyolításának legalább annyira gyorsnak és hatékonynak kell lennie, mint a belföldi segélyhívó számra vagy segélyhívó számokra irányuló hívásoké, amennyiben ezeket továbbra is használják.

[…]

(5) A tagállamok biztosítják, hogy az érintett vállalkozások díjmentesen a segélyhívásokat kezelő hatóság rendelkezésére bocsássák a hívó helyére vonatkozó információt, amint a hívás a hatósághoz beérkezik. Ez a »112« egységes európai segélyhívó számra irányuló hívások mindegyikére vonatkozik. A tagállamok ezt a kötelezettséget a nemzeti segélyhívó számokra érkező hívásokra is kiterjeszthetik. Az illetékes szabályozó hatóságok kritériumokat határoznak meg a hívó fél helyére vonatkozó információ pontossága és megbízhatósága tekintetében.

[…]”

A 2009/136 irányelv

5 A 2009/136 irányelv (39) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„A végfelhasználóknak a segélyhívó szolgáltatásokat a nemzeti távbeszélő számozási tervekben szereplő számon vagy számokon, hanghívások kezdeményezésére képes bármely távbeszélő szolgáltatás felhasználásával fel kell tudniuk hívni, és azokhoz hozzá kell férniük. […] A hívó helymeghatározására vonatkozó információk nyújtásának kötelezettségét meg kell erősíteni a polgárok védelmének növelése érdekében. A vállalkozásoknak a sürgősségi szolgálatot ellátó hatóság rendelkezésére kell bocsátaniuk a hívó helyére vonatkozó információt, amint a hívás a hatósághoz beérkezik, függetlenül az alkalmazott technológiától. […]”

A litván jog

A Litván Köztársaság IX-2135. sz. elektronikus hírközlésről szóló törvénye

6 A 2004. április 15-i Nr. IX-2135. Lietuvos Respublikos elektroninių ryšių įstatymas (a Litván Köztársaság elektronikus hírközlésről szóló IX-2135. sz. törvénye, Žin., 2004., 69-2382. sz.) alapügy tényállására alkalmazandó változata 34. cikkének (10) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezett:

„Az elektronikus hírközlő hálózatok szolgáltatói és a nyilvánosság számára hozzáférhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtói a hírközlési szabályozó hatóság által meghatározott eljárással és feltételekkel összhangban kötelesek saját előfizetőik vagy a nyilvános elektronikus hírközlési szolgáltatások felhasználói számára – a nyilvános távbeszélő állomások felhasználóit, és a fogyatékkal élő előfizetőket vagy felhasználókat is beleértve – a hatóságok által létrehozott sürgősségi szolgáltatásokhoz való hozzáférést biztosítani.”

7 E törvény 68. cikkének (2) bekezdése a következőképpen szól:

„Az elektronikus hírközlő hálózatok szolgáltatói és a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtói az előfizető vagy az elektronikus hírközlési szolgáltatások tényleges felhasználójának beleegyezése nélkül, ingyenesen továbbítják a segélyhívó szolgálatok közös központja részére az egyes segélyhívások helymeghatározó adatait (az adatfolyamot is beleértve). Az segélyhívások helyével kapcsolatos információkat minden segélyhívás esetében díjmentesen továbbítani kell, amint a segélyhívó szolgálatok közös központja fogadja a hívást. A segélyhívó szolgálatok közös központja a hívó helyére vonatkozó információk pontosságával és megbízhatóságával kapcsolatos kritériumokra vonatkozó javaslatokat nyújt be a hírközlési szabályozó hatóságnak. A hírközlési szabályozó hatóság a segélyhívó szolgálatok közös központja által benyújtott javaslatok alapján megállapítja a hívó helyére vonatkozó információk pontosságának és megbízhatóságának kritériumait. Azon eszközök (és a hozzájuk kapcsolódó szoftverek) beszerzési, telepítési (adaptációs), megújítási és működési költségeit, amelyek nem elengedhetetlenek a szállítói tevékenység gyakorlásához, de szükségesek ahhoz, hogy a helyre vonatkozó információt (az adatfolyamot is beleértve) a segélyhívó szolgálatok közös központja részére továbbítsák, a nyilvános hírközlő hálózatok és a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtói részére a kormány által meghatározott szabályok szerint az állami költségvetés terhére meg kell téríteni. E bekezdés egyéb rendelkezéseit az e törvény 34. cikkének (10) bekezdésében meghatározott módon és feltételek szerint kell végrehajtani.”

A segélyhívó szolgálatokhoz való hozzáférés szabályai

8 A hírközlési szabályozó hatóság igazgatója a 2011. november 7-i 1V-1087. sz. rendelettel meghatározta a hatóságok által biztosított segélyhívó szolgálatokhoz történő, az előfizetők és felhasználók általi hozzáférés szabályait (a továbbiakban: a segélyhívó szolgálatokhoz való hozzáférés szabályai).

9 E szabályok 4.5.4.1. pontja előírja, hogy a mobilhálózat-szolgáltatók a helyre vonatkozó információkat olyan pontossággal továbbítják, amely a bázisállomáshoz (szektor) tartozó lefedettségének felel meg *(Cell-ID)*. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy az említett szabályok nem pontosítják, hogy a bázisállomásnak milyen pontossággal kell továbbítania a helyre vonatkozó információt, sem azt, hogy a bázisállomások eloszlásának milyen sűrűnek kell lennie.

10 A segélyhívó szolgálatokhoz való hozzáférés szabályainak 4.5.4.2. pontja értelmében a helyre vonatkozó valamennyi információ 95%-át legfeljebb az azt követő 20 másodpercen belül kell továbbítani, hogy a segélyhívó szolgálatok közös központjában a hívást fogadták, vagy hogy a segélyhívó szolgálatok közös központja kérést intézett a mobiltávközlési hálózat vagy mobiltávközlési szolgáltatások szolgáltatója felé.

11 A segélyhívó szolgálatokhoz való hozzáférés szabályainak 4.5.4.3. pontja úgy rendelkezik, hogy a mobilhálózat-szolgáltatók helymeghatározó információinak továbbítására vonatkozó rendszer egészét meg kell kétszerezni, és annak az év legalább 97%-ában hozzáférhetőnek kell lennie.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12 AW és társai ES-nek, egy 17 éves lánynak a hozzátartozói, aki bűncselekmény áldozatává vált. A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy 2013. szeptember 21-én reggel 6 óra körül Panevėžys (Litvánia) egyik külvárosában ES-t elrabolták, megerőszakolták, és egy gépjármű csomagtartójában élve felgyújtották. Miután e csomagtartóba bezárták, mobiltelefont használva hozzávetőleg tízszer felhívta a segélyhívásokat fogadó litván központot a „112” egységes európai segélyhívó számon (a továbbiakban: 112) annak érdekében, hogy segítséget kérjen. A segélyhívásokat fogadó központ berendezései azonban nem jelezték ki a használt mobiltelefonszámot, ami

megakadályozta e központ munkavállalóit abban, hogy az áldozat helyét meghatározzák. Nem lehetett megállapítani, hogy az ES által használt mobiltelefonban volt-e SIM-kártya, sem pedig azt, hogy a telefonszáma miért nem volt látható a segélyhívásokat fogadó központban.

13 AW és társai keresetet nyújtottak be a kérdést előterjesztő bírósághoz, amelyben azt kérték, hogy a Bíróság kötelezze a litván államot az áldozat ES által és maguk a hozzátartozói által elszenvedett nem vagyoni kár megtérítésére. Keresetük alátámasztása érdekében arra hivatkoznak, hogy a Litván Köztársaság nem biztosította megfelelően a 2002/22 irányelv 26. cikke (5) bekezdésének a gyakorlatban történő végrehajtását. E mulasztás azt eredményezte, hogy nem lehetett a terepen dolgozó rendőrségi szolgálatok részére továbbítani ES helymeghatározó adatait, ami megakadályozta őket abban, hogy a segítségére siessenek.

14 A kérdést előterjesztő bíróság arra kíván választ kapni, hogy egyfelől a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdése előírja-e a hívó helymeghatározó adatainak továbbítására vonatkozó kötelezettséget abban az esetben, ha a hívást SIM-kártyát nem tartalmazó készülékről indították, másfelől pedig arra, hogy olyan esetben, mint amelyről az alapügyben is szó van, amikor valamely tagállam szabályozása a 112 hívását SIM-kártyát nem tartalmazó mobiltelefonról is lehetővé teszi, a hívó helymeghatározó adatait a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdésével összhangban kell-e meghatározni.

15 Amennyiben úgy kell tekinteni, hogy abban az esetben, ha a 112-t SIM-kártya nélküli mobiltelefonról hívják, a tagállamok kötelesek a hívó fél helymeghatározásáról gondoskodni, a kérdést előterjesztő bíróság arra is választ kíván kapni, hogy a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdéséből eredő kötelezettségekre tekintettel az alkalmazandó litván szabályozás lehetővé teszi-e e hívó fél helyének kellően pontos meghatározását.

16 Végül a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy amennyiben bebizonyosodik, hogy a tagállamok illetékes hatóságainak kell gondoskodniuk a 112-t hívó személy helyének meghatározásáról, még abban az esetben is, ha e személy a híváshoz SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefont használ, el kell döntenie azt a kérdést, hogy közvetlen okozati összefüggésnek kell-e fennállnia e kötelezettség érintett tagállam általi megsértése és a magánszemélyek által elszenvedett kár között, vagy hogy közvetett okozati összefüggés is elegendő, ha a nemzeti jogszabályok vagy ítélkezési gyakorlat alapján ilyen okozati összefüggés is elegendő ahhoz, hogy teljesüljön az érintett tagállam felelősségének egyik feltétele.

17 Ilyen körülmények között a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniusi megyei közigazgatási bíróság, Litvánia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A […] 2002/22[…] irányelv 26. cikkének (5) bekezdése előírja-e a helyre vonatkozó információ kötelező rendelkezésre bocsátását, ha a hívásokat SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefon-készülékről kezdeményezték?

2) Ha valamely tagállam nemzeti jogszabálya lehetővé teszi, hogy a magánszemélyek a [112-t] SIM-kártyával nem rendelkező készülékről hívják, ez azt jelenti e, hogy az ilyen segélyhívás helyére vonatkozó információt a […] 2002/22[…] irányelv 26. cikkének (5) bekezdése alapján kell meghatározni?

3) A […] 2002/22[…] irányelv 26. cikkének (5) bekezdésével – amely szerint az illetékes szabályozó hatóságnak kritériumokat kell meghatároznia a hívó fél helyére vonatkozó információ pontossága és megbízhatósága tekintetében – összeegyeztethető-e az előfizetőknek és/vagy felhasználóknak a segélyhívó [szolgálatokhoz] való hozzáférésére vonatkozó eljárás 4.5.4. pontjában szereplő nemzeti szabályozás, amely többek között előírja, hogy a mobilhálózat szolgáltatóinak a bázisállomás (szektor) lefedettségének (cellaazonosító) pontosságával kell megadniuk a helyre vonatkozó

információt, amely azonban nem határozza meg, hogy a bázisállomásoknak (a távolságot illetően) minimálisan milyen pontossággal kell megadniuk a hívó fél helyét, vagy hogy (az egymás közötti távolságot tekintve) milyen sűrű legyen a bázisállomások eloszlása?

4) Amennyiben az első és/vagy a második kérdésre adott válasz alapján valamely tagállam köteles biztosítani, hogy a […] 2002/22[…] irányelv 26. cikkének (5) bekezdése értelmében a helyre vonatkozó információ megállapítható legyen, és/vagy a harmadik válasz alapján a nemzeti jogszabály összeegyeztethetetlen a […] 2002/22[…] irányelv 26. cikkének (5) bekezdésével – amely szerint az illetékes szabályozó hatóságnak kritériumokat kell meghatároznia a hívó fél helyére vonatkozó információ pontossága és megbízhatósága tekintetében –, valamely nemzeti bíróságnak a kártérítés kérdésében való döntés során a jogsértés és a magánszemélyeket ért kár között közvetlen okozati összefüggést kell-e megállapítania, vagy a jogsértés és a magánszemélyt ért kár között elegendő közvetett okozati összefüggést megállapítania, ha a nemzeti jogi rendelkezések és/vagy a nemzeti ítélkezési gyakorlat alapján a felelősség megalapozásához elegendő a jogellenes intézkedés és a magánszemélyeket ért kár közötti közvetett okozati összefüggés megállapítása?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első és a második kérdésről

18 Első és második kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az előírja a tagállamok számára az arról való gondoskodás kötelezettségét, hogy az érintett vállalkozások a hívó fél helyére vonatkozó információt a 112-es segélyhívásokat kezelő hatóság részére, amint a hívás az említett hatósághoz beérkezik, ingyenesen hozzáférhetővé tegyék, azt az esetet is beleértve, amikor a hívást SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indították.

19 Elöljáróban rá kell mutatni, hogy a Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételeiben a litván kormány arra hivatkozik, hogy az említett helyzet nem tartozik a 2002/22 irányelv 26. cikke (5) bekezdésének hatálya alá, hanem azt az egyes tagállamok nemzeti joga, a jelen esetben a litván jog szabályozza.

20 E tekintetben elegendő rámutatni, hogy az első és a második kérdés tárgya éppen a 2002/22 irányelv 26. cikke (5) bekezdésének olyan helyzetben való alkalmazhatósága, amelyből az alapjogvita ered. Kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság tehát nem a litván jog értelmezését, hanem az uniós jog, különösen a 2002/22 irányelv értelmezését kéri a Bíróságtól.

21 Az ugyanezen kérdésekre adandó válaszokat illetően magából a 2002/22 irányelv 26. cikke (5) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy a hívó fél helyére vonatkozó információk rendelkezésre bocsátásának kötelezettsége az „egységes európai segélyhívó számra irányuló hívások mindegyikére vonatkozik.”

22 Szintén emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság korábban már kimondta, hogy a 2002/22 irányelv 26. cikke (3) bekezdésének eredeti változatából, amely az említett irányelv jelenleg hatályos változatában ugyanazon cikk (5) bekezdésének felel meg, az következik, hogy e rendelkezés a műszaki megvalósíthatóság feltétele mellett olyan eredménykötelezettséget ír elő a tagállamok számára, amely nem korlátozódik a megfelelő szabályozási keret létrehozására, hanem megköveteli, hogy a 112 valamennyi hívójának helyére vonatkozó információkat ténylegesen a segélyhívó szolgálatokhoz továbbítsák (2008. szeptember 11-i Bizottság kontra Litvánia ítélet, C-274/07, EU:C:2008:497, 40. pont).

23 Ezért nem fogadható el, hogy a SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indított 112-es hívásokat kizárják e rendelkezés hatálya alól.

24 Következésképpen az első és a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az – amennyiben műszakilag megvalósítható – arról való gondoskodásra kötelezi a tagállamokat, hogy az érintett vállalkozások a hívó fél helyére vonatkozó információt a 112-es segélyhívásokat kezelő hatóság részére, amint a hívás az említett hatósághoz beérkezik, ingyenesen hozzáférhetővé tegyék, azt az esetet is beleértve, amikor a hívást SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indították.

A harmadik kérdésről

25 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében annak megállapítására kéri a Bíróságot, hogy a 112-t hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumokat meghatározó nemzeti szabályozás összeegyeztethető-e a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdésével.

26 Közelebbről a kérdést előterjesztő bíróság, ahogyan az a jelen ítélet 9. pontjából kitűnik, kétségeit fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy valamely tagállam szorítkozhat-e annak előírására, hogy a 112-t hívó fél helyére vonatkozó információt olyan pontossággal kell szolgáltatni, mint amely a bázisállomás lefedettsége pontosságának felel meg. A gazdasági szereplőktől ugyanis megkövetelhető, hogy a továbbított információk valamely minimális pontossági fokkal megjelöljék a hívó fél azon bázisállomástól való távolságát, amelyen keresztül a hívását továbbították. Ezenkívül hangsúlyozza, hogy az alkalmazandó litván szabályozás nem írja elő, milyen sűrűn kell a bázisállomásokat elhelyezni, és a közöttük lévő maximális távolságot sem határozza meg.

27 E tekintetben előzetesen hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy valamely nemzeti szabályozás összeegyeztethető-e az uniós joggal, mivel a Bíróságnak – az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatal iránti kérelemről való határozathozatal során – csak arra van hatásköre, hogy megadja e nemzeti bíróság számára az uniós jog értelmezésével kapcsolatos valamennyi olyan tényezőt, amely alapján az el tudja bírálni e megfelelést (lásd ebben az értelemben: 2014. július 1-jei Ålands Vindkraft ítélet, C-573/12, EU:C:2014:2037, 126. pont).

28 E feltételek mellett át kell fogalmazni a harmadik kérdést, és meg kell állapítani, hogy azzal a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a tagállamok annak alapján olyan mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a 112-t hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumok meghatározása során, amely lehetővé teszi számukra, hogy azokat a hívást továbbító bázisállomás azonosítására korlátozzák.

29 Ahogyan azt a litván kormány és az Európai Bizottság a Bíróság elé terjesztett észrevételeiben hangsúlyozta, a 2002/22 irányelv 26. cikke (5) bekezdése utolsó mondatának szövegéből kitűnik, hogy a tagállamok bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a 112-t hívó fél helyére vonatkozó azon információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumok meghatározása során, amelyet az érintett vállalkozásoknak ugyanezen bekezdés első mondatával összhangban ingyenesen a segélyhívásokat kezelő hatóság rendelkezésére kell bocsátaniuk.

30 Rá kell azonban mutatni, hogy a 2002/22 irányelv (36) preambulumbekezdéséből és a 2009/136 irányelv (39) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a hívó fél helyére vonatkozó információk kötelező továbbítása emeli a védelem szintjét és növeli a 112 használóinak biztonságát, valamint segítséget nyújt a segélyhívó szolgálatoknak feladataik ellátása során.

31 A hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumoknak tehát minden esetben – a műszaki megvalósíthatóság határain belül – biztosítaniuk kell e hívó fél helyének ahhoz szükséges megbízhatósággal és pontossággal történő meghatározását, hogy a segélyhívó szolgálatok a részére hasznos segítséget nyújthassanak.

32 A tagállamokat e kritériumok meghatározása tekintetében megillető mérlegelési mozgástér korlátja tehát annak szükségességében rejlik, hogy biztosítsák a továbbított információ hasznosságát a hívó fél helyének hatékony meghatározása és ennélfogva a segélyhívó szolgálatok beavatkozása érdekében.

33 Tekintettel arra, hogy ezen értékelés alapvetően technikai jellegű, és szorosan kapcsolódik a litván mobil távközlési hálózat sajátosságaihoz, azt a kérdést előterjesztő bíróságnak kell elvégeznie.

34 Következésképpen a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak alapján a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a 112-t hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumok meghatározása során, viszont az általuk meghatározott kritériumoknak – a műszaki megvalósíthatóság határain belül – biztosítaniuk kell a hívó fél helyének ahhoz szükséges megbízhatósággal és pontossággal történő meghatározását, hogy a segélyhívó szolgálatok a részére hasznos segítséget nyújthassanak, aminek az értékelése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A negyedik kérdésről

35 Negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az uniós jogot úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam belső joga szerint a nemzeti hatóságok által elkövetett jogsértés és a valamely magánszemély által elszenvedett kár közötti közvetett okozati összefüggés fennállását az állam felelősségének megállapításához elegendőnek tekintik, az e tagállamnak felrótt uniós jogsértés és a magánszemély által elszenvedett kár közötti ilyen közvetett okozati összefüggést is elegendőnek kell-e ítélni az említett tagállam felelősségének ezen uniós jogsértésért való megállapításához.

36 A Bíróság elé terjesztetett észrevételeiben a litván kormány vitatta, hogy litván kormány felelősségének a nemzeti joggal összhangban történő megállapításához elegendő lenne az elkövetett jogsértés és az elszenvedett kár közötti közvetett okozati összefüggés. A litván kormány szerint az alkalmazandó litván rendelkezésekből kitűnik, hogy az állam felelősségének megállapításához közvetlen okozati összefüggésnek kell fennállnia a nemzeti hatóságok által elkövetett jogsértés és a kárt elszenvedő magánszemély jogának megsértése között.

37 Elegendő rámutatni, hogy az EUMSZ 267. cikk által létrehozott bírósági együttműködési rendszer keretében a Bíróságnak nem feladata nemzeti rendelkezések értelmezése, sem a kérdést előterjesztő bíróság általi értelmezése helyességének kétségbe vonása vagy vizsgálata (2015. március 26-i Macikowski ítélet, C-499/13, EU:C:2015:201, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A negyedik kérdést illetően rá kell mutatni, hogy az uniós jog államnak betudható megsértésével a magánszemélyeknek okozott károkért való állami felelősség megállapításának feltételei között kétségkívül szerepel az e jog megsértése és említett magánszemélyek által elszenvedett kár közötti a közvetlen okozati összefüggés fennállása (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Kantarev ítélet, C-571/16, EU:C:2018:807, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik azonban, hogy amennyiben valamely uniós jogsértés róható fel neki, az adott államnak a nemzeti jog felelősségi szabályainak keretei között kell az okozott kár következményeit orvosolnia azzal, hogy a károk megtérítésére vonatkozó, a nemzeti jogszabályok által meghatározott kártérítési feltételek nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló

jellegű, nemzeti jogon alapuló igényekre vonatkoznak, (az egyenértékűség elve) (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Kantarev ítélet, C-571/16, EU:C:2018:807, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Ebből következik, hogy abban az esetben, ha valamely tagállamnak a nemzeti bíróságok ítélkezési gyakorlatában értelmezett belső joga szerint a nemzeti jog e tagállam általi megsértése és az elszenvedett kár közötti közvetett okozati összefüggés fennállását az állam felelősségének megállapításához elegendőnek tekintik, az egyenértékűség elve alapján a szóban forgó tagállamnak felróható uniós jogsértés és a magánszemélyek által elszenvedett kár között fennálló közvetett okozati összefüggést szintén elegendőnek kell ítélni az említett tagállam e jogsértésért fennálló felelősségének megállapítása céljából.

41 Következésképpen a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam belső joga szerint a nemzeti hatóságok által elkövetett jogsértés és a valamely magánszemély által elszenvedett kár közötti közvetett okozati összefüggés fennállását az állam felelősségének megállapításához elegendőnek tekintik, az e tagállamnak felróható uniós jogsértés és a magánszemély által elszenvedett kár közötti ilyen közvetett okozati összefüggést is elegendőnek kell ítélni az említett tagállam felelősségének ezen uniós jogsértésért való megállapításához.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) 26. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az – amennyiben műszakilag megvalósítható – arról való gondoskodásra kötelezi a tagállamokat, hogy az érintett vállalkozások a hívó fél helyére vonatkozó információt a „112” egységes európai segélyhívó számra érkező segélyhívásokat kezelő hatóság részére, amint a hívás az említett hatósághoz beérkezik, ingyenesen hozzáférhetővé tegyék, azt az esetet is beleértve, amikor a hívást SIM-kártyával nem rendelkező mobiltelefonról indították.**

2) **A 2009/136 irányelvvel módosított 2002/22 irányelv 26. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak alapján a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a „112” egységes európai segélyhívó számot hívó fél helyére vonatkozó információ pontosságára és megbízhatóságára vonatkozó kritériumok meghatározása során, viszont az általuk meghatározott kritériumoknak – a műszaki megvalósíthatóság határain belül – biztosítaniuk kell a hívó fél helyének ahhoz szükséges megbízhatósággal és pontossággal történő meghatározását, hogy a segélyhívó szolgálatok e személy részére hasznos segítséget nyújthassanak, aminek az értékelése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.**

3) **Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam belső joga szerint a nemzeti hatóságok által elkövetett jogsértés és a valamely magánszemély által elszenvedett kár közötti közvetett okozati összefüggés fennállását az állam felelősségének megállapításához elegendőnek tekintik, az e tagállamnak felróható uniós jogsértés és a**

magánszemély által elszenvedett kár közötti ilyen közvetett okozati összefüggést is elegendőnek kell ítélni az említett tagállam felelősségének ezen uniós jogsértésért való megállapításához.

Aláírások